

Nationalteaterns fest långt ifrån över

Det sitter en fondbild av omslaget på Livet är en fest på scenväggen bakom bandet. Ett bord med tom-pavorna och fimparna efter gårdagens hårda fest. Men festen är inte på långa vägar slut än. Det finns inget av dagen efter när de ärrade rockkämparna i Nationalteaterns Rock-orkester rycker igång 30 år senare med muller och bottendrag som hos en på-litlig V8, sliten, men outslitlig. Det är här och nu. Visst finns förstas nostalgin i bakgrunden, men den skapar inte längtan och tårar utan adrenalin och testosteron. Och det är ju det rock handlar om. Bra rock är ett tidlöst imperativ utan bäst-föredatum. Det växer ingen mossa på rullande stenar.

HÖRT

Det fanns aldrig minsta tvekan i lördagskväll. Nationalteatern tog kommandot från första ackordet och sedan blev bra bara bättre. Det är inte ofta man ser ett rockband som kör sina trettio år gamla hits med en angelägenhet och ett jävlaranamma som ett ungt band på väg upp. Visst börjar Ulf Dageby väsa väl tonlöst, men attityden känns fräsch och trovärdigheten är huggen i sten genom åren. Och rytmsektionen, Nicke Ström

på bas och Håkan Nyberg på trummor ger låtarna det självklara grundsväng, som är lika ovanligt som det är omistligt för ett rockband.

Proggens hus band

Nationalteatern var den svenska proggens husband och egentligen dess enda riktigt tunga och röjiga rockband. Deras Livet är en fest är en av de bästa svenska rockskivorna någonsin, en solros bland de svenska bland de svenska rockvitsipporna (egentligen är det väl bara Magnus Lindbergs Röda läppar som nosar den i hasorna). Och både bandet och låtarna lever och sparkar.

Eminenta tillskott

Man har förnygrat bandet med två eminenta nytillskott. Håkan Svensson är

en rockgitarrist som tar sig direkt till ens hjärta med ett både kraftfullt och känsloladdat spel. Inte en onödig ton, bara angelägen musik. Till och med när han lekte polisbil på gitarren blev det skarpt läge.

Och sångaren Mattias Hellberg är ett fynd. Han gör alla låtar till sina egna utan att någonsin glömma var de kommer från och vad de står för. Han har en thåströmsk scennärvaro med massor av känsla och riktiga rockattribut. Han är en perfekt sångare för Nationalteatern som sticker ut även fast han ställer in sig i ledet. Det är naturligtvis att svära i proggtemplet att säga att han gav Bängen Trålar sin definitiva tolkning. Men han gjorde den (och många andra låtar) helt suveränt. Och över generationsgränserna blev de

ett helgjutet band där varje kugge var viktigare än den andra.

Lade i överväxeln

Hanna från Arlövs sjöngs av Jaquee. Hon fyllde den gamla proggtrallen med sväng och soul. Hennes totala hålligång fick bandet att lägga i överväxeln.

Publikens entusiasm och bifall till de gamla och nya hjältarna var inte att ta miste på.

Nationalteaterns Rock-orkester är en del av det svenska kulturarvet. Det var över 20 år sedan de spelade i Mariestad senast. Av lördagskvällens speling att döma undrar jag om dom kan ha varit pigare och vitalare då.

Nationalteatern är en av den svenska rockens nationalknoder.

BO BORG

Nationalteatern och grabbarna längst fram i fullt ös. Från vänster Ulf Dageby, Mattias Hellberg, Nicke Ström och Håkan Svensson.

Jaquee, suverän som hårdsvängande Hanna från Arlövs.

Foto: BO BORG